

Atvinnuveganefnd Alþingis
Austurstræti 8-10
150 Reykjavík

Alþingi
Erindi nr. P 143/1757
komudagur 5.5.2014

Reykjavík, 5. maí 2014

Umsögn um frumvarp til laga um breytingu á lögum um veiðigjöld, nr. 74/2012, með síðari breytingum (veiðigjöld 2014/2015, afkomustuðlar), þskj. 989, 568. mál

Atvinnuveganefnd Alþingis hefur óskað eftir umsögn Lands sambands íslenskra útvegsmanna, Samtaka atvinnulífsins og Samtaka fiskvinnslustöðva um ofangreint frumvarp.

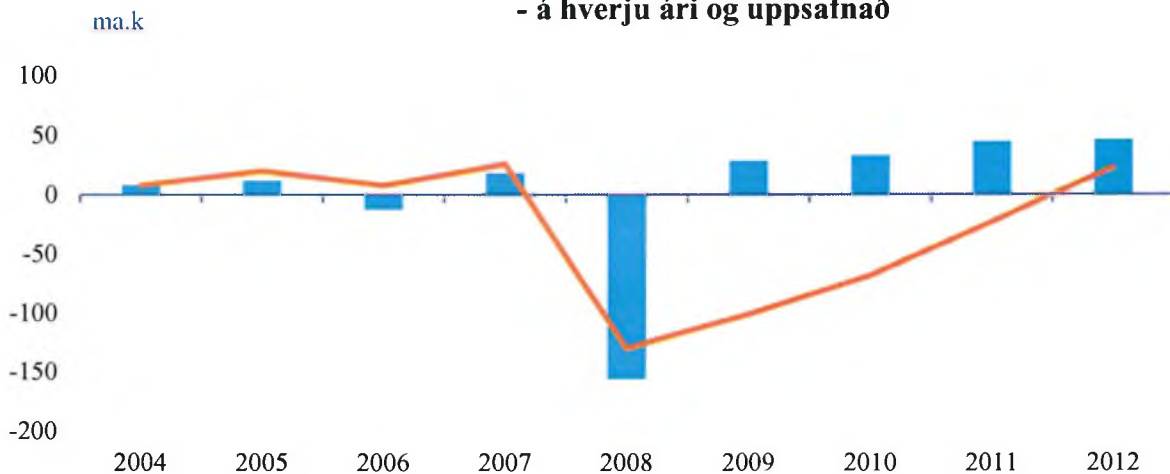
Samtökin telja að veiðigjöld sem fyrirhugað er að leggja á samkvæmt 5. grein frumvarpsins séu alltof há og óraunhæft að áætla að skatttekjur veiðigjalda verði yfir 8 milljarða á ári til 2017. Stjórnvöld byggja ekki á greiðslugetu atvinnugreinarinnar, heldur væntingum ríkissjóðs um hvað sé hægt að taka mikð fé út úr atvinnugreininni. Í ljósi þess að krafan er miklu hærri en fyrirtækin fá almennt staðið undir er frumvarpið sérsniðið til þess að skattleggja best reknu fyrirtækin en öðrum gefinn afsláttur. Þetta mun skaða atvinnugreinina og tefja nauðsynlega framþróun.

Samtökin hafa áður gagnrýnt í umsögnum sínum lög um veiðigjöld nr. 74/2012. Með frumvarpinu er staðfest að aðferðarfræði veiðigjaldalaganna er óframkvæmanleg. Það er því illskiljanlegt af hverju stjórnvöld hafa ekki nýtt betur tímann til að vinna með hagsmunaaðilum að niðurstöðu í þessu máli.

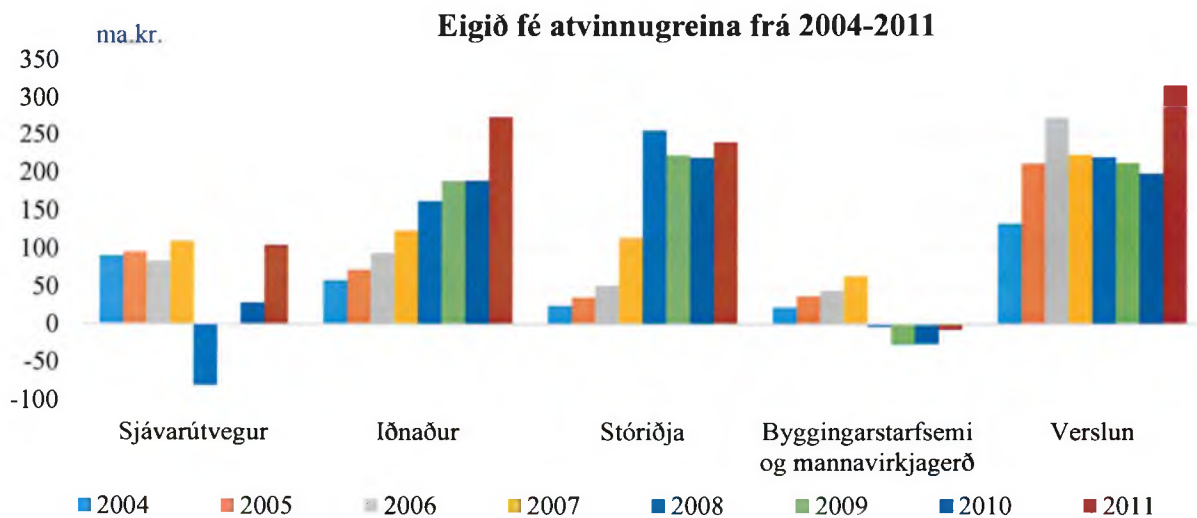
Meðfylgjandi er álitserð Mörkinnar lögmansstofu ehf. dags. 4. maí 2014, um ofangreint frumvarp, en þar koma fram alvarlegar athugasemdir við efni frumvarpsins. Segir meðal annars í álitserðinni að: „Gjöld eins og þau sem hér um ræðir eru svo stórfellt inngrip í afkomu viðkomandi fyrirtækja að þau fela í reynd í sér eignaupptöku að okkar mati. Slík skattheimta er andstæð 72. gr. stjórnarskrárinnar. Breytingar sem ráðgerðar eru í frumvarpinu ráða engan veginn bót á þessum annmarka að okkar áliti.“

Samtökin hafa ítrekað varað við þessari ofurskattlagningu og áhrifum á samkeppnisstöðu íslensks sjávarútvegs. Veiðigjöld fyrir síðasta ár námu tæpum helmingi af öllum hagnaði útgerðarinnar og samsvara 48% tekjuskattshlutfalli. Tekjuskattshlutfall annarra atvinnugreina er 20% og sýnir þetta vel hversu langt stjórnvöld eru komin frá hugmyndum um hóflegt auðlindagjald. Ekkert bendir til að arðsemi í sjávarútvegi sé svo miklu betri en í annarri atvinnustarfsemi sem réttlætt geti þessa gríðarlegu skattlagningu.

Hreinn hagnaður fyrir skatta (EBT) - á hverju ári og uppsafnað

Líkt og sjá má á meðfylgjandi línuritum nemur uppsafnaður hagnaður sjávarútvegs á undanförmum 9 árum 23 milljörðum króna. Afkoma greinarinnar hefur vissulega verið viðunandi undangengin 2-3 ár en sá viðsnúningur kemur í kjölfar afar slæmrar afkomu árunum 2004 til 2008. Þetta sést enn betur þegar þróun eiginfjár sjávarútvegsfyrirtækja er skoðað í samanburði við aðrar atvinnugreinar. Eigið fé sjávarútvegsfyrirtækja í árslok 2011 var um 104 milljarðar króna og var nær óbreytt frá 2004 er það nam tæpum 90 milljörðum króna. Til samanburðar hafði eigið fé iðnfyrirtækja aukist úr 58 milljörðum í 272 og eigið fé verslunar úr 132 milljörðum í 315. Aðeins byggingastarfsemi og mannvirkjagerð er með lakari þróun en sjávarútvegur á þessu tímabili.

Það er alkunna að afkoma í sjávarútvegi er afar sveiflukennd og því mikilvægt að afkoma greinarinnar sé mjög góð þegar vel árar til að geta tekist á við niðursveiflur. Það er því ekkert í afkomutölum greinarinnar sem réttlætir sérstaka skattalega meðferð sjávarútvegsfyrirtækja eins og lagt er upp með í frumvarpi þessu.

Hættan er sú að þessi mikla skattlagning dragi úr nýsköpun og fjárfestingu í greininni og til lengri tíma getu sjávarútvegsins til að skapa gjaldeyristekjur fyrir þjóðarbúið. Þetta er sérstaklega varhugavert í ljósi þess að íslenskar útgerðir keppa við stórlega ríkisstyrktan sjávarútveg t.d. í Noregi og Rússlandi. Ítrekað hefur verið varað við skaðlegum áhrifum

Þessarar óhóflegu skattlagningar og þróunin innan greinarinnar hefur sýnt að full ástæða er til að sýna hér aðgát. Engu að síður hefur engin úttekt enn farið fram á áhrifum svo mikillar skattlagningar á atvinnugreinina af hálfu stjórnvalda. Í því felst mikið ábyrgðarleysi þegar svo nærri er gengið að fjárhagslegri undirstöðu heillar atvinnugreinar sem raun ber vitni.

Efni frumvarpsins veldur samtökunum miklum vonbrigðum, en mótmæla verður sérstaklega túlkun frumvarpshöfunda á því að veiðigjöld séu ekki skattur, en veiðigjöldin eru ekkert annað en hrein skattheimta, sbr. álit Mörkinnar lögmansstofu. Augljóst er að ekki er tekið nægjanlegt tillit til versnandi afkomu útgerða í frumvarpinu. Gjaldtakan er sligandi fyrir minni útgerðir. Þótt ætlunin sé að lækka heildargreiðslur greinarinnar frá óbreyttum lögum þá er hlutfallsleg lækkun veiðigjalda mun minni en sem nemur versnandi afkomu. Samkvæmt frumvarpinu lækka tekjur ríkisins af veiðigjaldinu um 1,5 milljarð króna á næsta ári eða um 16%. Engu að síður hefur afkoma útgerðarinnar versnað um allt að 30% frá árinu 2012. Skatturinn hefur þannig hækkað í raun.

Við ákvörðun sérstaka veiðigjaldsins samkvæmt frumvarpinu er að hluta til stuðst við ákvæði laga nr. 74/2012 og meðal annars miðað við metinn hagnað útgerðar og fiskvinnslu árið 2012. Samtökin telja óásættanlegt að útgerðir sem ekki reka fiskvinnslu séu skattlagðar vegna metins hagnaðar fiskvinnslu óskyldra aðila. Skattinn á einungis að leggja á aflaheimildir og afla fiskiskipa. Svo langt er gengið í þessa átt að útgerðir eru skattlagðar vegna hagnaðar fiskvinnslu sem kaupir hráefni af erlendum aðilum og vinnur á Íslandi. Við ákvörðun sérstaka veiðigjaldsins samkvæmt frumvarpinu er byggt á mati Hagstofu Íslands á afkomu sjávarútvegsins árið 2012. Fyrir liggur að Hagstofan mat afkomuna um allt að 5 milljarða króna betri en hún var í raun árið 2011. Nauðsynlegt er að leiðrétta þetta og eins fyrir árið 2012.

Samtökin telja ófært að leggja veiðigjöld á einstök fyrirtæki vegna afkomu annarra aðila eins og gert er með lögum um veiðigjöld og í frumvarpinu. Skatturinn verður að miðast við afkomu einstakra fyrirtækja og leggjast á hagnað umfram það sem almennt gerist í atvinnurekstri. Mikilvægt er að fyrirtækjum í sjávarútvegi sé ekki mismunað, sbr. álit Mörkinnar lögmansstofu. Athygli er vakin á því að afsláttur af sérstaka veiðigjaldinu vegna vaxtakostnaðar kemur afar misjafnt niður og ætti sú mismunun að hverfa og sérstaka veiðigjaldið að lækka vegna fjármagnskostnaðar allra rekstrarþátta hjá öllum.

Um 1. og 3. gr.

Samtökin telja jákvætt að hætta að miða við þorskígildi sem gjaldstofn veiðigjalda og miða frekar við aflamagn. Þorskígildisstuðullinn er ónothæfur mælikvarði í þessu efni, en hann tekur ekki tillit til mjög misjafn kostnaðar við veiðar einstakra fisktegunda eða ólíks vinnslustigs landaðs afla við skilgreiningu á þorskígildisstuðlum.

Einnig er jákvætt að fella út skiptingu skattsins á botnfiskveiðar og uppsjávarveiðar, en sú skipting dugði engan veginn til að ná fram réttri skiptingu gjaldsins á fisktegundir.

Um 2. gr

Samtökin telja að ekki beri að veita afslátt af sérstaka veiðigjaldinu. Samtökin mótmæla mismunun sem skattaafslátturinn felur í sér að því leyti að stór hluti útgerða smábáta er skattfrjáls. Engin ástæða er til að gefa eftir veiðigjaldið á strandveiðibátum sem voru með um 2,5 milljarða í tekjur á árinu 2012 af heildartekjum útgerða smábáta undir 10 brt., en smábátarnir voru með um 7,4 milljarða í tekjur á árinu 2012 skv. upplýsingum Hagstofunnar. Veiðigjöldin eiga að ná yfir alla og fráleitt að auka enn skattfrelsi smábáta með þeim hætti að álagning sem ekki nær 250.000 kr. sé felld niður.

Um 4. gr.

Samtökin telja æskilegt að skattaafsláttarákvæðið verði fellt brott og þess í stað verði veiðigjöldin lækkuð verulega. Ákvæðið er viðurkenning á því að í veiðigjöldunum felst ofurskattlagning sem keyra mun fjölmörg sjávarútvegsfyrirtæki í þrot. Nauðsynlegt er að upplýst verði hver skattaafslátturinn hefur verið á hverju almanaksári og hvaða fyrirtæki hafa fengið afsláttinn.

Um 5. gr.

Samtökin telja það jákvætt skref að í stað þorskígildisstuðla verði stuðst við svokallaða afkomustuðla sem þó eru haldnir innbyggðum skekkjum við mat á reiknaðri framlegð við veiðiúthald. Þorskur vegur of mikið og skekkir alla heildarmyndina og hefur áhrif á það hvernig veiðigjaldið fellur á einstakar fisktegundir. Í afkomustuðlunum felst aðeins nálgun, en þeir taka ekki mið af raunverulegri afkomu hvers fyrirtækis sem er grundvallaratriði við álagningu skatta. Þannig eiga enn við sömu sjónarmið við ákvörðun skatta við afkomustuðlana og á við um not gagna Hagstofu Íslands sem skattlagningargrunn. Aðferðin stenst tæpast kröfur stjórnarskrárinnar um skýrar og gagnsæjar skattlagningarheimildir. Í greinargerð með frumvarpinu kemur ekki fram hverjar eru forsendur þessa reikniverks og hvernig menn fara að því að meta einstaka þætti innan fiskveiða, þannig að til dæmis sé skilið á milli nýtingar auðlindarinnar og síðan eðlilegrar vinnslu sem auðlindarenta á ekkert skylt við.

Samtökin mótmæla sérstaklega að miðað sé við óslægt aflamagn. Það er aðeins ákvörðun heildarafla sem styðst við óslægt aflamagn, en alltaf hefur verið miðað við slægð kíló þegar afli er reiknaður til kvóta. Veiðigjöldin á að miða við aflamagn sbr. 1. gr. frumvarpsins og því eðlilegt að veiðigjöldin miði við slægðan afla til samræmis.

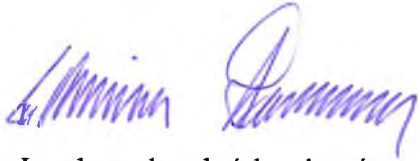
Um 6. gr.

Samtökin telja að í öllum tilvikum beri að innheimta veiðigjöld eftir að tekna hefur verið aflað og leggja því til að 1. grein frumvarpsins verði breytt þannig að kveðið verði á um að veiðigjöld verði innheimt af lönduðum afla.

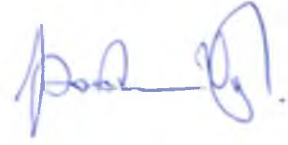
Að lokum telja samtökin mikilvægt að stefnumörkun stjórnvalda feli í sér hvata til að auka tekjur og minnka kostnað sjávarútvegsins. Lögin um veiðigjöld og umrætt frumvarp fela í sér þveröfuga hvata og leiðir til minni tekna, aukins kostnaðar, óvissu og skammtímahugsunar. Fjölmargar úttektir sjávarútvegsfyrirtækja og fyrirtækja í tengdum greinum, greinargerðir fjármálfyrirtækja, sveitarfélaga, viðurkenndra sérfræðinga á sviði hagfræði og endurskoðunar og fjölmargra annarra aðila hafa allar verið á einn veg.

Óhjákvæmilega mun eiga sér stað uppstokkun í sjávarútvegi og eiga þar veiðigjöld stóran þátt. Þetta mun leiða til enn frekari samþjöppunar fyrirtækja, yfirtökum og gjaldþrotum með viðtækum afleiðingum fyrir starfsfólk, byggðarlög og samfélagið allt. Alvarlegasta afleiðingin er síðan sú að íslenskur sjávarútvegur verður ekki samkeppnisfær og verður undir í alþjóðlegri samkeppni.

Virðingarfyllst,

f. h. Landssambands íslenskra útvegsmanna

f.h. Samtaka atvinnulífsins

f.h. Samtaka fiskvinnslustöðva

Meðfylgjandi er álitsgerð Mörkin lögmannsstofu, dags. 4. maí 2014

Landssamband ísl. útvegsmanna
b. t. Kolbeins Árnasonar framkvæmdastjóra
Borgartúni 35
105 REYKJAVÍK

ÁLITSGERÐ

Samkvæmt beiðni LIÚ höfum við farið yfir frumvarp til laga um breytingu á lögum um veiðigjöld nr. 74/2012, með síðari breytingum (þingskjal 989 – 568. mál). Lagafrumvarpið er til meðferðar á Alþingi sem nú situr.

Helstu breytingar sem ráðgerðar eru með frumvarpinu eru þessar:

- Gjaldstofni almenns og sérstaks veiðigjalds samkvæmt 7. gr. laganna er breytt. Skal hann nú vera „*aflamagn hvers gjaldskylds aðila*“ en er samkvæmt gildandi lögum „*aflí hvers gjaldskylds aðila í þorskígildum samkvæmt úthlutun aflamarki*“.
- Afsláttarreglu 2. mgr. 9. gr. er breytt. Hún miðast nú við tiltekinn fjölda þorskígildiskílóa en skal samkvæmt frumvarpinu miðast við tiltekna fjárhæð álagðs sérstaks veiðigjalds.
- Í frumvarpinu felast grundvallarbreytingar á niðurjöfnun veiðigjalda. Er gert ráð fyrir að taká upp afkomustudla sem miðast við reiknaða framlegð við veiðiúthald á hverjum nytjastofni og taki þeir mið af reiknaðri framlegð við veiðiúthald á þorski. Í 5. gr. frumvarpsins er tafla sem sýnir hvernig veiðigjöldin koma út á fiskveiðiárinu 2014/2015 miðað við þessar reiknuðu forsendur. Af töflunni sést glögg að grundvallarbreyting er gerð á skiptingunni milli almenns og sérstaks veiðigjalds.
- Með frumvarpinu er lagt til að heildarfjárhæð veiðigjalda verði ákveðin sem 35% af öllum hagnaði (EBT) við veiðar og 20% af hagnaði í fiskvinnslu samkvæmt skýrslu Hagstofu Íslands, Hagur veiða og vinnslu 2012.

Umsögn okkar um frumvarpið fer hér á eftir.

1. Eru veiðigjöld skattar?

Í greinargerð með frumvarpinu er staðhæft að veiðigjöld séu ekki skattur „heldur afgjald fyrir afnot aflheimilda“. Þessi staðhæfing sýnist okkur vera sett fram í þeim tilgangi að undirbyggja þá skoðun að regluverkið um álagningu gjaldanna þurfi ekki að uppfylla allar sömu kröfur og gerðar eru að stjórnskipunarlögum til skattareglna. Augljóst er að ef á reynir eru það dómstólar sem eiga endanlegt úrlausnarvald um það hvort Alþingi hefur að stjórnskipunarlögum heimild til að ákveða gjaldtöku eins og þá sem hér er til umfjöllunar.

Við mat á því hvort veiðigjaldið teljist skattur í skilningi 77. gr.

stjórnarskrárinnar er það ekki heiti gjaldsins sem úrslitum ræður, heldur eðli þess. Hugtakið „skattur“ hefur verið skilgreint með eftirfarandi hætti:

„Skattur er greiðsla, venjulega peningagreiðsla, sem tilteknir hópar einstaklinga eða lögaðila verða að gjalda til hins opinbera samkvæmt einhliða ákvörðun ríkisvaldsins eftir almennum efnislegum mælikvarða og án sérgreinds endurgjalds frá hinu opinbera“.¹

Sérgreint endurgjald mun ekki koma fyrir veiðigjaldið eins og ætlunin er að það verði ákvarðað samkvæmt frumvarpinu. Það er álit okkar að veiðigjöldin samkvæmt lögum nr. 74/2012 séu skattar og það breytist ekki þótt frumvarpið sem hér er til umfjöllunar verði að lögum.

2. Framsal skattlagningarvalds

Við höfum áður látið í ljós þá skoðun að álagningarreglur um veiðigjöld feli í sér framsal á skattlagningarvaldi sem sé andstætt ákvæðum 77. gr. stjórnarskrárinnar nr. 33/1944. Í þeirri grein segir að ekki megi fela stjórnvöldum ákvörðun um hvort leggja skuli á skatt, breyta honum eða afnema hann. Ákvæði laga nr. 74/2012 um veiðigjaldsnefnd og hlutverk hennar fara að okkar áliti augljóslega í bága við ákvæðið. Það kemur beinlínis fram í frumvarpinu að nefndin hafi átt í umtalsverðum erfiðleikum með að vinna öll þau gögn sem nauðsynleg voru til að

¹ Jónatan Þórmundsson, Fyrirlestrar í skattarétti, 1982.

hún gæti gegnt hlutverki sínu og að með frumvarpinu sé reynt að bregðast við slíkum vandamálum.

Gögnin sem veiðigjaldsnefnd er ætlað að leggja til grundvallar álagningu gjaldanna eru ógagnsæ og gjaldendur hafa engin raunhæf tök á að kanna hvort þar séu réttar upplýsingar lagðar til grundvallar. Þannig segir t. d. í kafla 3.2.2 í frumvarpinu:

Um er að ræða nokkuð nýstárlega aðferð sem byggist á þeirri forsendu að fyrir liggja mjög nákvæm og ítarleg gögn sem gera útreikningana mögulega. Rétt er að leggja áherslu á að með þessari aðferð er sá kostnaður sem dreginn er frá tekjum þröngt skilgreindur breytilegur kostnaður. Því er hér ekki um útreikning á hefðbundinni framlegð að ræða og alls ekki á heildarhagnaði sjávarútvegs á viðkomandi tímabili.

*...
Við hverja löndun er afli og verðmæti hans skráð í kerfi Fiskistofu en gögnum um úthaldsdaga veiðiferða er skilað af skipstjórnarmönnum, en þó ekki í öllum tilfellum á löndunardegi og eru þau því ekki alveg eins áreiðanleg.*

Til samanburðar bendum við á að á álitaefni af sambærilegum toga reyndi í dómi Héraðsdóms Reykjavíkur í máli nr. E-631/2012, ALMC hf. gegn íslenska ríkinu. Til umfjöllunar var hvort gjald, sem lagt var á lánastofnanir til að standa straum af kostnaði við rekstur embættis umboðsmanns skuldara, samkvæmt lögum nr. 100/2012 um umboðsmann skuldara. Í lögnum var kveðið á um sérstakan starfshóp, sem falið var að ákvarða hvaða fjárhæð skyldi innheimta á grundvelli laganna og hvernig þeirri fjárhæð skyldi skipt á þá aðila sem töldust vera lánastofnun í skilningi laganna, „í hlutföllum við umfang útlánastarfsemi sinnar“. Héraðsdómur taldi skattlagningarheimildina ekki uppfylla skilyrði 40. og 77. gr. stjórnarskrárinnar og dæmdi íslenska ríkið til að endurgreiða stefnanda gjaldið, sem innheimt hafði verið. Rökstuðningur héraðsdóms hvað þetta atriði varðaði var svohljóðandi:

„Eina hlutverkið sem nefndinni var falið og tengist álagningu gjaldsins var að gera áætlun um kostnað við rekstur embættis umboðsmanns skuldara árið 2010 en það voru lögín sjálf sem kváðu á um að slík áætlun skyldi verða grundvöllur álagningar. Telja verður að sú skipan mála hafi ekki verið í andstöðu við 1. mgr. 77. gr. stjórnarskrárinnar. Hins vegar er tekið undir

Það með stefnanda að skatthlutfall hafi ekki verið nægilega skýrt skilgreint í lögnum þar sem ekki hafi komið fram í þar að ætlunin hafi verið sú að miðað væri við fjárhæð útlána eins og raunin varð heldur í hlutföllum við umfang útlánastarfsemi sem mögulegt er að mæla á annan hátt. Loks skortir á að tilgreint sé það tímamark sem miða á útlán við. Öll þessi skipan mála leiddi til þess að stefnandi hafði engar forsendur til að staðreyna álagninguna. Með hliðsjón af þessu er það niðurstaða dómars að á skorti að nægilega hafi verið tilgreint í lögnum hver væri skattstofn og hvert væri skatthlutfall og verður því að telja að um ólögmeða skattlagningu hafi verið að ræða sem hafi brotið lagastöð og að með henni hafi verið brotið gegn 40. og 77. gr. stjórnarskrárinnar.“

Íslenska ríkið undi niðurstöðunni, þannig að það reyndi ekki á þessi álitæfni og raunar fleiri, sem uppi voru í málinu, fyrir Hæstarétti. Sú staðreynd að íslenska ríkið hafi ákveðið að una dóminum segir þó sína sögu, augljóst er að ríkið hefði áfrýjað nema vegna þess að fulltrúar þess sáu að lögin, sem á reyndi, voru óvönduð og ekki í neinu samræmi við skattlagningarheimildir í öðrum lagabálkum. Það er mat okkar að frumvarpið, sem hér er til umfjöllunar, sé háð annmörkum af sama meidi.

3. Jafnræði skattaðila

Eins og áður segir er því haldið fram í frumvarpinu að gjöldin séu ekki skattur heldur gjald fyrir afnot aflheimilda. Samkvæmt stjórnarskránni er óheimilt að mismuna aðilum í lagalegu tilliti. Álagningarreglur núgildandi laga fela að okkar áliti í sér mismunun gjaldenda – sumir þeirra sem eiga aflheimildir þurfa ekki að greiða fyrir afnotin vegna frádráttarreglna sem byggðar eru inn í regluverkið um álagninguna. Þar sem íslenska ríkið hefur við undirbúning frumvarpsins gefið sér hvaða fjárhæð gjöldin muni skila liggur í augum uppi að gjöldin verði þeim mun hærri hjá þeim eiga að standa undir tekjuöfluninni.

Í lagafrumvarpinu eru ekki leitast við að ráða bót á þessum annmarka á gildandi lögum um veiðigjöld.

4. Álitamál varðandi 72. gr. stjórnarskrárinnar

Skattlagning samkvæmt frumvarpinu er augljóslega afar íþyngjandi fyrir þá sem eiga að standa undir greiðslu gjaldanna. Skattstofninn er gríðarlega hár, ekki síst í ljósi þess að fyrirtækjunum er eftir sem áður ætlað að greiða önnur opinber gjöld eins og áður, þ. m. t. tekjuskatt samkvæmt lögum nr. 90/2003. Í regluverkinu um gjaldstofninn eru ákvæði um að afrakstur af fiskvinnslu skuli mynda hluta af gjaldstofninum. Fiskvinnsla er þó ekki háð því að viðkomandi fyrirtæki stundi fiskveiðar eða eigi aflaheimildir.

Gjöld eins og þau sem hér um ræðir eru svo stórfellt inngríp i afkomu viðkomandi fyrirtækja að þau fela í reynd í sér eignaupptöku að okkar mati. Slík skattheimta er andstæð 72. gr. stjórnarskrárinnar. Breytingar sem ráðgerðar eru í frumvarpinu ráða engan veginn bót á þessum annmarka að okkar áliti.

5. Afturvirk skattlagning

Regluverkið um álagningu gjaldanna byggist á flókinni öflun upplýsinga frá fyrri rekstrartímabilum. Þetta er sérstaklega áréttað í kafla 3.2.2 í frumvarpinu – inni í miðjum illskiljanlegum formúlum sem ætlað er að útskýra álagningargrunninn. Þar segir m. a.:

Ástæðan fyrir því að notast er við gögn Hagstofu í þessum útreikningi, sem eru tveimur árum eldri en það tímabil sem reiknað er fyrir, er sú að yngri gögn eru ekki fáanleg.

Þetta er væntanlega „röksemd“ fyrir því að leggja veiðigjöld á afkomu löngu liðins rekstrarárs. Samkvæmt 2. mgr. 77. gr. stjórnarskrárinnar er óheimilt að leggja á skatt nema heimild hafi verið fyrir honum í lögum þegar þau atvik urðu sem ráða skattskyldu. Það var engin heimild í lögum fyrir veiðigjaldinu sem ætlað er að leggja á samkvæmt frumvarpinu þegar sá rekstur átti sér stað sem á að verða grundvöllur gjaldanna á komandi fiskveiðiárinu 2014/2015. Sú álagning verður því að okkar mati ólögæt ef frumvarpið verður óbreytt að lögum.

Reykjavík 4. maí 2014

MÖRKIN LÖGMANNSSTOFA HF.

Ragnar Halldór Hall hrl.

Gísli Guðni Hall hrl.

Gísli Guðni Hall hrl.